

De rand

Je denkt dat het wel beter wordt. Op de basisschool kijk je uit naar de middelbare school. Daar kijk je weer uit je naar je studie. Je slikt de dagelijkse pijn, omdat je weet: straks wordt het beter.

Boeken naar je hoofd, kauwgom op je rug, scheldwoorden. Je slikt ze, letterlijk. Eén diepe zucht en weer doorgaan, niet bij nadenken. Vooral niet doen. Doe je dat wel. Dan realiseer je je, dat je alleen bent. Helemaal alleen. Geen troost, geen vriendelijke woorden. Alleen maar boze blikken en kwade woorden.

Maar waarom? Omdat je net even anders bent. Bril, beugeltje, mollige, gewoon anders. Je probeert er het beste van te maken. Moedig fiets je naar school, maar op weg naar school wordt je moed alweer de grond ingeslagen. "Dies lelijk!" en een gesmoorde lach zetten de toon weer. Vandaag wordt het niet beter.

Je probeert er toch wat van te maken en zowaar, je klimt langzaam uit je eigen dal. Je leert omgaan met wie je zelf bent. Wat wilt en wie je kan zijn. Gevormd door de pijn en het verdriet word je een strijder tegen het onrecht, tegen de pijn van anderen.

Voor je het weet ben je een steunpilaar geworden. De steun en toeverlaat van anderen. Mensen die net als jij niemand hebben om op te steunen als ze niet meer kunnen. Niemand om hen omhoog te trekken. Om je eigen gemis goed te maken help je ze, ten koste van jezelf. Je helpt, helpt en helpt tot je erbij neervalt, maar je krijgt er niets voor terug. De beloning is nog meer pijn.

Er zal een moment komen dat je aan de rand van je eigen dal staat. Dat je naar beneden kijkt en trots op jezelf bent. Daar ben je op eigen kracht uitgekomen. Aarzelend zet je je stappen in de wereld, weg van de rand. Oppervlakkig en schuw begeef je je in het leven. Zolang je maar niet opvalt, want je staat nog te dicht op de rand. Eén duw en je bent weer beneden.

Maar je zal weglopen van de rand. Het duurt even en het kost een paar tranen, maar je zult weglopen. Sterk zijn. Toch zullen de herinneringen aan het dal je nooit verlaten. Soms zal het zelfs je lef ontnemen en soms maakt het je een steun voor anderen. Maar weglopen zal je, met een litteken op je ziel.

Stéphanie de Geus 2007 ©